

Sygn. akt V CZ 16/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko R. J. i A. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 kwietnia 2015 r.,

zażalenia powódki na wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 listopada 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i pozostawia koszty postępowania
zażaleniowego rozstrzygnięciu kończącemu postępowanie w
sprawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 r. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 19 lutego 2014 r. i przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania sprawę z powództwa M. W. przeciwko R. J. i A. B. o zapłatę. Sąd Okręgowy uznał, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie została dostatecznie wyjaśniona kwestia odpowiedzialności pozwanych na podstawie określonej w art. 299 k.s.h., nie wyjaśniono bowiem istnienia trzeciej przesłanki egzoneracyjnej, o jakiej mowa w tym przepisie, w szczególności zaś Sąd Rejonowy nie zbadał podstawowego zarzutu pozwanych, sprowadzającego się do twierdzenia o braku szkody po stronie powódki. Tego rodzaju uchybienie uzasadniało, w ocenie Sądu Okręgowego uznanie, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, co stanowi zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. podstawę do uchylenia zaskarżonego apelacją wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zażalenie na wyrok Sądu Okręgowego złożyła powódka, zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. i wnosząc o uchylenie tego wyroku. Skarżąca wskazała w uzasadnieniu, że Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej oceny stanu faktycznego i ocenił wszystkie zarzuty pozwanych, w tym również zarzut braku szkody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego zostało w sposób dostateczny wyjaśnione, że do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo oceny merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (zob. m.in. postanowienie z 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 Nr 1, poz. 22; wyrok z 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 Nr 3, poz. 36, postanowienia z dnia 2 października 2014 r., IV CZ 68/14, z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt IV CZ 49/14). Tego rodzaju uchybień nie można się doszukać w rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji. Wielokrotnie wyjaśniano również, że nierozpoznanie istoty sprawy nie jest równoznaczne z niedokładnościami postępowania, polegającymi na

tym, że sąd pierwszej instancji nie wziął pod rozwagę wszystkich dowodów, które mogły służyć do należytego rozpoznania sprawy lub nie rozważył wszystkich okoliczności (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2014 r., IV CZ 54/14, z dnia 28 listopada 2014 r., I CZ 82/14, LEX nr 1590282, postanowienie SN z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt II CZ 117/13).

Wbrew ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy szczegółowo uzasadnił swój pogląd odnośnie do zarzutu braku szkody po stronie powódki, uznając, że zarzut ten nie został przez pozwanych wykazany (s. 22 – 24 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego). Rzeczą Sądu Okręgowego była natomiast ocena trafności tego poglądu, rozważenie ewentualnej potrzeby dokonania dodatkowych ustaleń i przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, o ile było to konieczne dla oceny stanowiska Sądu pierwszej instancji. Zważywszy na obowiązujący w procedurze cywilnej system apelacji pełnej, obowiązek ten ciążył na sądzie odwoławczym, zaś uchylenie się od niego poprzez uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach rozpoznawanej sprawy.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 1¹ i 3 oraz art. 398¹⁵ k.p.c.